

In dankbare herinnering aan

Herman Joseph Bernardus Mulders

Hij werd geboren te Denekamp 19 november 1910. Na zijn priesterwijding studeerde hij Kerkelijk Recht te Rome en was hij als kapelaan werkzaam in Lent en Utrecht. Van 1943 tot 1956 was hij hoogleraar in het Kerkelijk Recht aan het Groot Seminarie Rijsenburg. Hierna volgde zijn benoeming tot pastoor in Delden tot 1963. Vervolgens was hij pastoor-deken in Hengelo tot 1977. In dat jaar ging hij met emeritaat naar Denekamp waar hij als rector van het bejaarden- en verzorgingshuis werkzaam was. Op 14 februari 1982 overleed hij te Denekamp, nog voorzien van het Sacrament der zieken. Zijn gestorven lichaam hebben wij 18 februari 1982 te ruste gelegd in het parochie-kerkhof aldaar.

Aan een rijk en gelukkig priesterleven is vrij plotse-ling een einde gekomen. Hoewel hij hoopte en verlangde dat hij weer volop werkzaam mocht zijn in de Kerk van de Heer en hij zijn lichamelijke krachten niet spaarde om tot aan het laatste toe met zijn vele en geestrijke talenten zich voluit in te zetten voor die Kerk en haar mensen, was daar ineens tóch dat onberekenende moment dat zijn hart brak en hij afscheid moest nemen van het vele dat hem op deze wereld dierbaar was geworden. En er zijn vele mensen die het evenzeer hard valt om afscheid van hem te moeten nemen nu hij achter de horizon van ons aardse bestaan is verdwenen. Blijvend is echter de herinnering aan hem die als priester en ware zielzorger in zoveel functies en plaatsen geen grenzen stelde aan zijn inzet en werklust, die met zijn vele talenten niet alleen zichzelf gelukkig mocht prijzen maar daarmee ook vele anderen mocht verrijken. Door zijn hele priesterleven heen, kleurrijk geschakeerd met zijn opgeruimde en aangename aard, liep als 'n gouden draad: de trouw aan God en zijn Kerk. Hij wist het gelovige hart van anderen te treffen omdat hijzelf geraakt was door zijn hart voor de Heer. Een persoonlijke notitie

van hemzelf vermeldt: "Op deze stralende meidag 1980 wil ik nog het volgende zeggen: Terugblikkend op mijn leven wil ik God oprecht dankzeggen, dat Hij mij zulke brave ouders en lieve, zorgzame zusters heeft geschonken. Ik heb schone kinder- en jeugdja- ren beleefd en heb me steeds een zeer gelukkig priester gevoeld. Ik erken dat ik als zielzorger menig keer tekort geschoten ben en veel meer voor de men- sen had kunnen doen en betekenen Maar ik reken op Gods vergevende barmhartigheid: "Gedenk niet de zonden van mijn jeugd, Heer, en roep mijn onwetend- heden niet in herinnering". Ik dank God intens voor de grote genade van het geloof, waarin ik mocht leven en dat Hij mij via mijn ouders heeft geschon- ken. In het geloof in een eeuwig leven wil ik leven en hoop ik te sterven. "Wie leeft en gelooft in Mij, zal niet sterven in eeuwigheid".

Dit was een van zijn laatste getuigenissen die hij op papier heeft gezet. Het was echer geen louter theorie in hem, het was levensecht. Wij zijn dankbaar om alles wat hij voor ons betekend heeft en mogen ons verblijden op een gelukkig wederziens, in het Huis van God, ons aller hemel. Nu zijn licht op deze aarde is ondergegaan, weten wij uit ons aller geloof dat hij in het Licht en de Vrede Gods mag opstaan en verrij- zen tot eeuwig leven in de Heer.

Heer, geef uw dienaar Herman de eeuwige rust
in uw Vrede, amen.

Voor uw deelneming ondervonden na het overlijden van onze beminde broer betuigen wij u onze oprechte dank.

DENEKAMP, februari 1982.